ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ
Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησία Δρχ. 760. Ἑξάμ. 400. Τρίμ. 200
Ἐξωτερικοῦ » £ 2 » 1.5
Ἀμερικῆς: » $ 10 » 6
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΑΠΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Ο ΤΥΠΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΧΑΗΛ Χ. ΚΡΑΝΙΩΤΑΚΗΣ
ΤΙΜΑΙ ΑΓΓΕΛΙΩΝ
ΕΜΠΟΡΙΚΑΙ: ΤΙΜΗ ΚΑΤΑ ΣΤΙΧΟΝ Δρ. 5
ΤΡΑΠΕΖΩΝ—ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ » 10
ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ » 15

ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΥΝ

Ὁ φόνος τοῦ μικροῦ Γιαννάκη Καλομοίρη εἰς ἕνα ὑπόγειον τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου.- Ὅλαι αἱ ἐνδείξεις στρέφονται κατὰ τῆς Μαργαρίττας Οὐαλλόν.-Πῶς περιγράφεται ἡ τραγικὴ σκηνὴ τοῦ ἐγκλήματος

«Δυστύχημα! Ἐσκότωσα τὸν Γιαννάκη χωρὶς νὰ τὸ θέλω»

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΑΜΑ

Εἰς τὴν σειρὰν τῶν δικῶν διὰ φρικιαστικὰ ἐγκλήματα, διαπραχθέντα ἐσχάτως, προστίθεται μετ' ὀλίγον καιρὸν καὶ ἡ ἀχθησομένη πρὸ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐνόρκων πρᾶξις τῆς Ὑβόννης Περδικάρη, ἡ ὁποία ἐφόνευσε τὸν σύζυγόν της μίαν νύκτα,ὄχι πρὸ πολλοῦ καιροῦ, εἰς μίαν οἰκίαν τῆς Κυψέλης. Εἶναι ἔνοχος ἡ Περδικάρη; Διέπραξε πράγματι τὸ φοβερὸν ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον κατηγορεῖται καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἤδη τελεῖ ἐν προφυλακίσει; Ἡ δικαιοσύνη θὰ κρίνῃ καὶ θὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασίν της. Εἰς σχετικὴν εἰδησεογραφίαν τοῦ «Τύπου», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ φύλλον τῆς παρελθούσης Πέμπτης, ἀναφέρεται ὅτι ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Ν. Λάσκαρης πρόκειται ἐντὸς τῶν ἡμερῶν νὰ καταρτίσῃ τὴν πρότασίν του πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν ἵνα παραπεμφθῇ ἡ Περδικάρη πρὸ τοῦ Κακουργιοδικείου.

Καὶ ἄλλη λοιπὸν γυναῖκα κατηγορουμένη δι' εἰδεχθὲς ἔγκλημα. Αὐτὴ κατηγορεῖται ἀκόμη. Δὲν ἔχει καταδικασθῆ. Ἡ ἰδία, ὁμιλοῦσα πρὸς συντάκτην τοῦ «Τύπου», εἶπεν ὅτι θὰ ἀποδείξῃ ὅτι δὲν εἶναι δολοφόνος.

Πρὶν ἀπὸ αὐτὴν ὅμως κατηγορήθησαν καὶ κατεδικάσθησαν ἄλλαι γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι κατὰ καιροὺς διέπραξαν ἐγκλήματα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκεῖναι ὅμως, τῶν ὁποίων τὰ ἐγκλήματα συνεκίνησαν βαθύτατα τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν καὶ συνεκλόνισαν τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ, ἔμειναν εἰς τὴν μνήμην μας καὶ ἀναφέρονται εἰς ὅλας τὰς σχετικὰς συζητήσεις. Τὸ ὄνομα τῆς Περδικάρη π.χ. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ φέρῃ εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἕλληνος ἀναγνώστου καὶ τὰ ὀνόματα τῆς Μαργαρίττας Οὐαλλόν, τῆς Ἀρτέμιδος Κάστρου, τῆς Φούλας Ἀθανασοπούλου, τῆς Μπέλλου, τῆς Κούλας Χριστοφιλέα. Καὶ τόσων ἄλλων! Ἀλλὰ αὐταὶ ποὺ ἀνεφέραμεν εἶναι αἱ πλέον ὀνομασταί.

Ἡ Οὐαλλὸν —ἀθωωθεῖσα κατὰ τὴν δίκην της—ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰςμίαν μικρὰν πολίχνην τῆς Γαλλίας. Αἱ ἄλλαι ἐκτίουν τὰς ποινάς των εἰς τὰς φυλακάς. Ἡ λαϊκὴ δικαιοσύνη τὰς ἐνέκλεισεν εἰς τὴν φυλακήν, καταδίκους μεταξὺ καταδίκων, πρὸς παραδειγματισμὸν καὶ πρὸς ἐξιλέωσιν.

Ὁ «Τύπος» νομίζει ὅτι εἶναι ἐπίκαιρον, ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπικειμένης δίκης τῆς Περδικάρη, νὰ δώσῃ μίαν σύντομον, κατὰ τὸ δυνατόν, ἐξιστόρησιν τῶν ἐγκλημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα πρωτηγωνίστησαν γυναῖκες, καὶ ἀφήγησιν τῶν δραματικῶν περιστατικῶν, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἐτελέσθησαν. Δὲν ἐπέρασαν βέβαια πολλὰ χρόνια, ὥστε ὁ πέπλος τῆς λήθης νὰ σκεπάσῃ τὰ ἄγρια αὐτὰ ἐγκλήματα. Δι' αὐτὸ οἱ ἀναγνῶσται θὰ τὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ θὰ βγάλουν τὰ συμπεράσματά των ἀπὸ τὰς δικαίας ἀποφάσεις τῆς ἑλληνικῆς δικαιοσύνης.

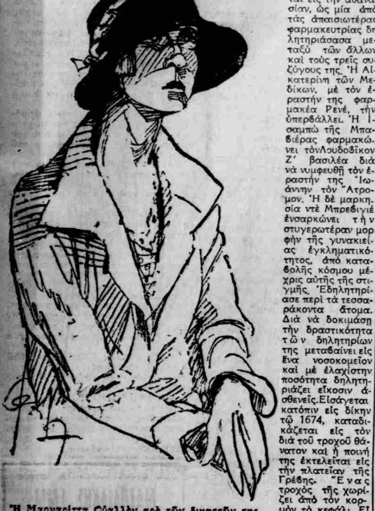

Ἡ Μαργαρίττα Οὐαλλὸν πρὸ τῶν δικαστῶν της. (Κατὰ σκίτσο τοῦ κ. Δημητριάδου ληφθὲν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς δίκης).

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ

Διότι ἐπανειλημμένως ἡ στυγερότης ἐγκλημάτων γυναικείων ἐξήγειρε τὴν ἑλληνικὴν κοινὴν γνώμην. Ἐπαξίως συναγωνίζεται τὸν ἄνδρα ἡ ἀπόγονος τῆςΕὔας εἰς τὸν ἐγκληματικὸν στίβον. Ἐὰν ἐρευνήσετε τὸ ἐγκληματικὸν πάνθεον, θὰ εὕρετε ὅτι πολλαὶ ἀπὸ τὰς ἀπαισιωτέρας του μορφὰς ἔχουν ὄψιν γυναικός. Εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχάς. Κατηγόρησε τὸν ἄνδρα ἡ γυναῖκα ὡς ἐφευρέτην τοῦ καθ' ἑαυτὸ ἐγκλήματος. Πρῶτος αὐτὸς ἔχυσε αἷμα ἀνθρωπινόν, τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Κάϊν. Καὶ τὸ ἰδικόν της ὅμως χέρι ἔσφιξεν ἔκτοτε ἀποτελεσματικῶς τοῦ ἐγχειριδίου τὴν λαβήν, ὁσάκις δὲν προετίμησε τὴν φαρμακείαν, ἢ ἄλλο μέσον φονικόν. Ἡ ἀρχαιότης μᾶς ὁμιλεῖ διὰ τὸ γυναικεῖον ἔγκλημα.

Ἡ Μήδεια εἶναι τὸ αἱματηρόν του σύμβολον, αἰώνιον καὶ ἀκατάλυτον. Ὁ Μεσαίων προχωρεῖ περισσότερον. Ἡ Λουκρητία Βοργία παραδίδεται εἰς τὴν ἀθανασίαν, ὡς μία ἀπὸ τὰς ἀπαισιωτέρας φαρμακευτρίας δηλητηριάσασα μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τοὺς τρεῖς συζύγους της. Ἡ Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων, μὲ τὸν ἐραστήν της φαρμακέα Ρενέ, τὴν ὑπερβάλλει. Ἡ Ἰσαμπὼ τῆς Μπαβιέρας φαρμακώνει τὸνΛουδοβῖκον Ζ' βασιλέα διὰ νὰ νυμφευθῇ τὸν ἐραστήν της Ἰωάννην τὸν Ἄτρομον. Ἡ δὲ μαρκησία ντὲ Μπρεβιγιὲ ἐνσαρκώνει τὴν στυγερωτέραν μορφὴν τῆς γυναικείας ἐγκληματικότητος, ἀπὸ καταβολῆς κόσμου μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς. Ἐδηλητηρίασε περὶ τὰ τεσσαράκοντα ἄτομα. Διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν δραστικότητα τῶν δηλητηρίων της μεταβαίνει εἰς ἕνα νοσοκομεῖον καὶ μὲ ἐλαχίστην ποσότητα δηλητηριάζει εἴκοσιν ἀσθενεῖς.Εἰσάγεται κατόπιν εἰς δίκην τῷ 1674, καταδικάζεται εἰς τὸν διὰ τοῦ τροχοῦ θάνατον καὶ ἡ ποινή της ἐκτελεῖται εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης. Ἕνας τροχὸς τῆς χωρίζει ἀπὸ τὸν κορμὸν τὸ κεφάλι. Εἶνε ἡ ἀπαισιωτέρα ἐγκληματικὴ μορφὴ τῶν αἰώνων.

Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ πραγματικότης. Καὶ αὐτὴν ἱστοροῦμεν, προβαίνοντες ἀπὸ σήμερον εἰς σύντομον ἀφήγησιν τῶν ἀπαισιωτέρων ἐγκλημάτων τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας, εἰς τὰ ὁποῖα πρωτηγωνίστησαν γυναῖκες. Εἶναι οἱ λησμονημένες ἡρωΐδες τοῦ ἐγκλήματος. Μερικὲς —ὅπως εἴπαμεν ἀνωτέρω— δὲν ὑπάρχουν εἰς τὴν ζωήν. Ἄλλαι παρεφρόνησαν ἢ ἐπαιτοῦν, καὶ ἄλλες κυττάζουν μὲ νοσταλγίαν μέσα ἀπὸ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν.

Μετὰ τὴν καταδίκην των σιωπὴ καὶ μυστήριον περιβάλλει τὰς ὑπάρξεις των. Τί ἔγιναν;

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΤΑ ΟΥΑΛΛΟΝ—ΠΩΣ ΕΦΟΝΕΥΘΗ Ο ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

Βράδυ τῆς 11ης Ἰουλίου 1923. Ὥρα 7.30' μ.μ. Ἕνας πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νικοδήμου 1 οἰκίαν καὶ ἕνα παιδὶ ἡλικίας 16—17 ἐτῶν πέφτει ἐπάνω σὲ ἕνα κρεββάτι, ὅπου τὸ αἷμα του ζωγραφίζει ἄλικα τριαντάφυλλα εἰς τὸ λευκὸ σεντόνι. Θὰ ἀναφέρωμεν τὰ γεγονότα ὅπως τὰ περιεῖχε τὸ κατηγορητήριον τότε, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψει μας τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δίκης. Ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι αὐτὸ εἶχε γνωρίσει πρόωρα τὸν ἔρωτα ὁ ἀτυχὴς νεανίας.Εἶναι ὁ μικρὸς Γιαννάκης Καλομοίρης. Μιὰ γυναῖκα νέα, ἔξαλλος, στέκεται ἐπάνω του, δὲν ἠξεύρει τί νὰ κάνῃ. Ὁ τρόμος τῆς ἔχει παραλύσει τὰ μέλη καὶ τὴν σκέψιν. Ἀκούει τὸν ἐπιθανάτιον ρόγχον τοῦ νέου καὶ τὴν πνίγει ἡ φρίκη. Εἶναι ἡ Μαργαρίττα Τριανταφύλλου, Γαλλὶς τὴν καταγωγὴν μὲ τὸ ἐπώνυμον Οὐαλλόν, παιδαγωγὸς τοῦ μικροῦ Γιαννάκη. Βλέπει τὸν νέον νὰ τρεμουλιάζῃ, νὰ σφίγγῃ νευρικὰ τὴν ἄκρην τοῦ σεντονιοῦ, τὸ αἷμα του νὰ τρέχῃ, τὸ πρόσωπό του νὰ χάνεται μέσα σὲ μιὰν ἔντονη χλωμάδα.

Ἕνας ἄλλος μικρός, ὁ Ἰωάννης Χόρν, φίλος τοῦ Καλομοίρη, τὴν ἰδία στιγμὴ κρυφακούει ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, δὲν ἔχει καταλάβει τὸ δρᾶμα, ἕως ὅτου φθάνει ὁ σύζυγος τῆς Τριανταφύλλου. Ἡ νέα γυναῖκα προβάλλει τότε τὸ ἀναστατωμένο πρόσωπό της καὶ λέγει εἰς τὸν ἄνδρα της μὲ ἀγωνίαν: «Ἕνα δυστύχημα! Σκοτώθηκε ὁ Γιαννάκης!»

Μετὰ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ὁ μικρὸς Γιαννάκης μεταφέρεται εἰς τὸ Πολιτικὸν Νοσοκομεῖον, χωρὶς νὰ προλάβῃ νὰ φθάσῃ μέχρις ἐκεῖ ζωντανός.

Η ΣΥΓΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Τὴν ἴδια νύκτα ἐβόησεν ἡ πρωτεύουσα. Τὴν ἑπομένην αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραφον τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐγκλήματος. Δὲν ὑπῆρξεν ἄνθρωπος, ποὺ νὰ μὴ συνεζήτησεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ἔγκλημα, ποὺ νὰ μὴ καταράσθηκε τὴν Μαργαρίτα. Χρονογράφος μεγάλης ἐφημερίδος ἔγραφε τὴν μεθεπομένην:

«Εἰς τὸ ἄχραντο, χιονᾶτο σεντονάκι τῶν πρώτων ἐρώτων του, ἕνα παιδόπουλο ἐζωγράφισε προχθὲς μὲ τὸ αἷμά του, ἄλικα ρόδα. Ὁ φροβελιανὸς κῆπος τοῦ πρώτου εἰδυλλίου ἔγινεν ἔξαφνα σκηνογραφία στυγεροῦ δράματος... Ἡ δασκάλα του τὸ ἐξάπλωσε κάτω μὲ μιὰ πιστολιά...»

Ὠργίασε τότε ἡ διάδοσις. Ἔλεγαν ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἦταν μία μαινάς, μία ἔκφυλος, ἡ ὁποία δὲν ἐπῆρε μόνον τὸ πρῶτο ἀνδρικὸν φίλημα ἀπὸ τὸν Ἰωάννην Καλομοίρην, τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ χάϊδεμα, τὴν πρώτη φλόγα τῶν ἐρωτικῶν περιπτύξεων. Εἰς τὸ ἴδιο κρεββάτι, ὅπου εὑρέθη πνέων τὰ λοίσθια ὁ δεκαεξαέτης νέος, τὸν ἐτοποθέτησεν ἡ διάδοσις εἰς τὴν ἀγκαλιὰν τῆς ἀκορέστου γυναικὸς καὶ ἓν λεπτὸν ἀκόμη προτοῦ ἡ σφαῖρα τοῦ περιστρόφου τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωήν.

Ἡ ἀνάκρισις, ψύχραιμος, ἀκούουσα βέβαια τὴν βοὴν τοῦ κοινοῦ νὰ φθάνῃ μέχρι τῶν ὑελοπινάκων τῶν γραφείων της, ἀνάθεμα κατὰ τῆς μοιραίας Μαργαρίτας, ἔδωκεν εἰς φῶς τὰς λεπτομερείας τῆς τραγωδίας. Ὁ οὐσιωδέστερος μάρτυς, ὁ μικρὸς φίλος τοῦ νεαροῦ θύματος, ὁ Ἰωάννης Χὸρν ἔχυσε φῶς εἰς τὸ μυστήριον τοῦ δράματος. Ἰδοὺ ἕνα τμῆμα τῆς καταθέσεώς του:

«Ἐπήγαμε στὸ σπίτι τῆς Τριανταφύλλου κατὰ τὰς 7.30' μ.μ. Ὁ Γιαννάκης ἐφώναξε στὴν ἀρχὴ τὸν κ. Περικλῆ. Καμμία ἀπάντησις. Ἐφώναξε ὕστερα τὴν κ. Τριανταφύλλου, τὴν ἐφώναξε μάλιστα γαλλικά. Ἐκείνη ἀπήντησε ἀπὸ μέσα ὅτι δὲν ἀνοίγει. Ὁ φίλος μου ἐχτυποῦσε τότε μὲ τὶς παλάμες τὴν πόρτα καὶ πάλιν ὅμως καμμιὰ ἀπάντησις δὲν τοῦ ἐδόθη. Ὁ Γιαννάκης ἐθύμωσε καὶ εἶπε τότε στὴν Μαργαρίτα εἰς γλῶσσαν γαλλικήν: «Εἶσαι ἡ ἐρωμένη μου. Δὲν μοῦ ἀνοίγεις, διότι ἔχεις ἄλλον ἐρωμένον μέσα. Εἶσαι ἐρωμένη μου καὶ αὐτὸ τὸ ξεύρει καὶ ὁ φίλος μου, ὁ Γιαννάκης ὁ Χόρν». Τότε ἄνοιξε ἡ Μαργαρίτα. Ἐπῆγαν καὶ οἱ δυὸ στὸ κάτω δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ, ἐγὼ ὅμως ἔμεινα στὸ διάδρομο καὶ ἄκουγα κρυφὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον εἶχαν μπῆ ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Μαργαρίτα. Ἔξαφνα ἄκουσα φωνές, θόρυβο καὶ μπάτσους. Φαίνεται ὅτι ἀλληλοεκτυπῶντο. Ἤμουν καρφωμένος στὴ θέσι μου, ὅταν ἄκουσα ἕναν περίεργο κρότο. Δὲν ὑποπτεύθην ὅμως τίποτε στὴν ἀρχή, νόμισα πὼς ἔπεσε κανένα ἔπιπλο.

»Δὲν ἐπέρασαν τρία λεπτὰ καὶ ἐφάνη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου ὁ κ. Περικλῆς Τριανταφύλλου. Ἐσφύριζε μάλιστα στὸ σκυλί του. Ὅπως ὑποθέτω, ἡ κ. Μαργαρίττα τὸν κατάλαβε. Ἔβγαλε τὰ κεφάλι της ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τοῦ εἶπε: «Δυστύχημα. Ἐσκότωσα τὸ Γιαννάκη χωρὶς νὰ τὸ θέλω». Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἔσπευσε τότε ταραγμένος. «Πῶς ἔγινε τὸ δυστύχημα;» μὲ ἠρώτησε.

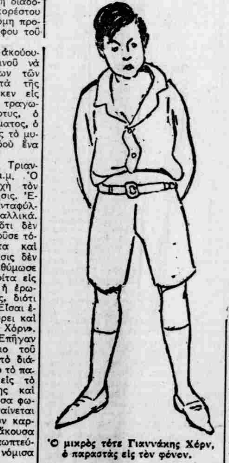

Ὁ μικρὸς τότε Γιαννάκης Χόρν, ὁ παραστὰς εἰς τὸν φόνον.

»Δὲν θυμᾶμαι καλὰ τί ἔγινε τότε. Σὲ μιὰ στιγμὴ εὑρέθηκα στὸ δρόμο μαζὶ μὲ τὸν κ. Τριανταφύλλου καὶ τρέχαμε καὶ οἱ δυὸ εἰς ἀναζήτησιν ἰατροῦ. Δὲν εὑρήκαμε πουθενά. Τρέχουμε στὸ Πολιτικὸ Νοσοκομεῖο. Λέει ὁ κ. Τριανταφύλλου σὲ κάποιο γιατρό: «Μποροῦμε νὰ μεταφέρωμε κάποιον τραυματισθέντα ἐδῶ;» Ἐπήραμε καταφατικὴ ἀπάντησι καὶ ἐπιστρέψαμε στὸ σπίτι.

Ὁ μικρὸς Χὸρν καὶ τὸ ἀτυχὲς θῦμα Γιαννάκης Καλομοίρης (δεξιὰ) κατὰ μίαν φωτογραφίαν εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Φαλήρου.

»Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐπῆρε τὸ Γιαννάκη καὶ τὸν μετέφερε στὸ Νοσοκομεῖο. Μὲ ἐκάλεσε ἐμένα ἡ Μαργαρίττα στὸ δωμάτιό της, ἐνῷ συγχρόνως ἔδιδε ἐντολὴν στὴν ὑπηρέτρια νὰ καθαρίσῃ τὰ αἵματα ἀπὸ τὸ πάτωμα.

»Ἡ Μαργαρίτα ἦταν πολὺ ταραγμένη. Ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται πῶς ὁ Γιαννάκης εἶχε πάρει τὸ περίστροφο, τὸ ἔπαιζε στὰ χέρια, ὅταν ἔξαφνα τὸ περίστροφο ἐξεπυρσοκρότησε καὶ ἔγινε τὸ δυστύχημα.

»Ἡ ἀντίληψίς μου εἶνε ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἐσκότωσε τὸ Γιαννάκη, ἄγνωστον γιὰ ποιὸ λόγο».

ΑΥΡΙΟΝ: Τί ἀπέδειξαν αἱ ἀνακρίσεις.

Εἰς τὴν χώραν τῶν παραδόξων

Ράλφ Χίτζ, ὁ Ἀμερικανὸς βασιλεὺς τῶν ξενοδοχείων

Ἡ καταπληκτική του σταδιοδρομία

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Σεπτέμβριος (Ἰδιαιτέρα ἀνταπόκρισις). — Ἡ Ἀμερικὴ δὲν εἶνε ἡ χώρα μόνον τῶν παραδόξων, τῶν συγχρόνων θαυμάτων, τῶν ἐφημέρων ἀποθεώσεων. Εἶνε, ὅπως εἶνε γνωστόν, καὶ ἡ χώρα τῶν καταπληκτικῶν σταδιοδρομιῶν. Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνθήσῃ καὶ νὰ ἀναδειχθῇ μία ἀξία ὅσον εἰς τὸν Νέον Κόσμον. Ἀπόδειξις ὁ κ. Ράλφ Χίτζ. Ποία ὅμως εἶνε αὐτὴ ἡ προσωπικότης, διὰ τὴν ὁποίαν ὁμιλεῖ σήμερον ὁλόκληρος ἡ Ἀμερικὴ καὶ εἶνε γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς ἐξ ἄλλων ἠπείρων ἐπισκέπτας τοῦ Νέου Κόσμου;

Ὁ κ. Ράλφ Χίτζ, υἱὸς ἑνὸς πτωχοῦ Αὐστριακοῦ μετανάστου, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς μίαν τῶν περιεργοτέρων μορφῶν τῆς συγχρόνου ἀμερικανικῆς κοινωνίας.

Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἤρχισεν ὡς μικρὸς «γκρούμ» τῶν ἀναβατήρων καὶ ἔπειτα ἤσκησεν ἅπαντα τὰ ἑξῆς κατὰ σειρὰν ἐπαγγέλματα: τοῦ δύτου, τοῦ μαγείρου, τοῦ ὑπαλλήλου καφενείου καὶ τοῦ εἰσπράκτορος. Σήμερον εἶναι ἰδιοκτήτης ὀκτὼ τεραστίων ξενοδοχείων: τοῦ«Νιοὺ Γιῶρκερ»,τοῦ «Λέξιγκτον» εἰς Νέαν Ὑόρκην. Τοῦ «Νέθερλαντ Πλάτζα» εἰς Κιγκινάττι. Τοῦ «Βὰν Κλήβ» εἰς Ντέϋτον, τοῦ «Ντὸκ Καντιγιὰκ» εἰς Ντητρόϊτ, τοῦ «Νικολέττ» εἰς Μιννεάπολιν, τοῦ «Ἀντόλφους» εἰς Ντάλλας καὶ τοῦ «Κόγκρες» εἰς Σικάγον. Τὰ ἱδρύματα αὐτά, τὰ ὁποῖα εἶχον κηρυχθῆ εἰς χρεωκοπίαν πρὸ τριετίας, εἶναι τὰ σημαντικώτερα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Τὸ παρελθὸν ἔτος τῷ ἀπέφεραν καθαρὸν κέρδος 3.570.000 δολλαρίων ἐπὶ κύκλου ἐργασιῶν 15.420.000 δολλαρίων.

Ποῖον εἶναι τὸ μυστικὸν τῆς θαυμασίας αὐτῆς ἀνθήσεως;

Ἡ ἐπιτυχία τοῦ κ. Χίτζ ἐξηγεῖται μ' ἕνα ἁπλούστατον τρόπον. Συγκεντρώνει τὰ προσόντα ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ ὀργανωτοῦ καὶ ἑνὸς μεγάλου ψυχολόγου.

Μεθοδικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἔθεσε τὴν σύγχρονον ψυχολογίαν εἰς ὄφελος τῆς ἐπιχειρήσεώς του.

Η ΑΥΤΟΥ ΜΕΓΑΛΕΙΟΤΗΣ Ο ΠΕΛΑΤΗΣ

Ἰδοὺ μερικὰ μέτρα, ποὺ ἐξησφάλισαν εἰς τὰ ἱδρύματα τοῦ κ. Χίτζ τὴν φήμην τῶν καλύτερον διευθυνομένων ξενοδοχείων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ξενοδοχείου δύνανται νὰ ἀναγινώσκουν καὶ ἀνάποδα καὶ σᾶς προσφωνοῦν μὲ τὸ ὄνομά σας πρὶν ἢ προλάβετε νὰ γράψετε τὸ ὄνομά σας εἰς τὸ σχετικὸν δελτίον.

Οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἀνελκυστήρων ἔχουν τὸν ἀναπτῆρα των ἀναμμένον μόλις φέρετε τὸ σιγαρέττο εἰς τὰ χείλη. Οἱ ἔνοικοι τῶν διαμερισμάτων πολυτελείας λαμβάνουν δωρεὰν χαρτιὰ καὶ φακέλλους μὲ τυπωμένα τὰ ὀνόματά των. Μαζὶ μὲ τὸ πρόγευμα σᾶς φέρουν ἐφημερίδα τῆς πόλεως, ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεσθε. Οἱ ὑπάλληλοι ὁμιλοῦν κατὰ τὸ τοπικὸν ἰδίωμα τοῦ τόπου σας. Ὑπάρχει σακχαρίνη καὶ φυσικὸν ἅλας διὰ τοὺς διατελοῦντας ὑπὸ δίαιταν. Κάμνουν δῶρα στὰ παιδάκια.

Ἂν τυχὸν φθάσετε χωρὶς ἀποσκευάς, σᾶς δίδουν ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν τουαλέτταν σας;

Σᾶς σιδερώνουν τὰ ροῦχα σας καὶ σᾶς βάζουν ἕνα κουτὶ σπίρτα στὴν τσέπη πρὶν ἢ σᾶς τὰ δώσουν.

Ὅταν γυρίζετε στὸ δωμάτιόν σας, ἕνα σημείωμα σᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι τὸ πανταλόνι σας σιδερώθηκε. Ἂν κάμνετε πολὺν θόρυβον στὸ μπὰρ τοῦ ξενοδοχείου, ἕνα γκαρσὸν μὲ στολὴν ἀστυνομικοῦ σᾶς πλησιάζει καὶ μὲ γλυκύτητα σᾶς ἀνακαλεῖ εἰς τὴν τάξιν.

Ἂν παραπονεθῆτε πὼς τὸ κρεββάτι σας δὲν στρώνεται καλὰ καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ εἶναι θορυβώδης, κάποιος ἀντιπρόσωπος τοῦ κ. Χίτζ θὰ σᾶς τηλεφωνήσῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν σας γιὰ νὰ σᾶς ἐκφράσῃ τὴν λύπην του.

Ἂν συνοδεύεσθε στὸ ταξίδι σας ἀπὸ ἕνα τετραετὲς παιδάκι, θὰ δεχθῆ ἓξ μῆνας ἀργότερα ἓν συγχαρητήριον γιὰ τὴν ἐπέτειον τῶν γενεθλίων του, διότι κάποιος ὑπάλληλος τοῦ ξενοδοχείου σᾶς πέταξε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαμονῆς σας μὲ τρόπον τὴν ἐρώτησιν: «Καὶ πότε θὰ γίνῃ πέντε χρόνων;»

Εἰς ἣν περίπτωσιν ξαναγυρίσετε, ὁ γραμματεὺς τοῦ ξενοδοχείου θὰ σᾶς ρωτήσῃ, ἂν ἐπιθυμῆτε ἐκ νέου τὸ δωμάτιον 889. Ὁ διευθυντὴς τοῦ ὀρόφου θὰ σᾶς ἐρωτήσῃ πῶς θέλετε νὰ σᾶς στρώσῃ τὸ κρεββάτι.

Ἔτσι, τὸ ξενοδοχεῖον συγκεντρώνει σ' ἕνα εἰδικὸν βιβλίον τὴν ἱστορίαν ἑκάστου πελάτου καὶ προσθέτει εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ δωμάτιον τῆς ἀρεσκείας σας, τὴν συμπεριφοράν σας, τὰ ἰδιαίτερα γοῦστα σας καὶ τὴν ἐποχὴν τῆς τελευταίας σας ἐπισκέψεως. Σὲ κάθε ἐπιστροφὴν εἰσδύουν βαθύτερα εἰς τὴν ζωήν σας. Τὸ ἔμβλημα τοῦ οἴκου εἶναι «Περισσοτέρα ἐπαφὴ δι' ὅλων τῶν μέσων»!

Εἰς ἕκαστον ξενοδοχεῖον ὑφίσταται εἰς διευθυντὴς ὑπηρεσίας, εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ὀφείλουν νὰ ὑποτάσσωνται.

Ὅλοι εἶναι εἰδικοὶ εἰς τὸ κεφάλαιον τῶν φιλοδωρημάτων. Δύνανται νὰ σᾶς εἴπουν ἐκ τῶν προτέρων ποῖοι πελάται ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν 15 σέντσερς (κανονικὸν πουρμπουάρ), τῶν 10 σέντσερς ἢ τῶν Τζὸε Μὰκ Γκὴ (ἐκεῖνοι δηλαδὴ ποὺ δὲν δίδουν τίποτε).

Εἰδικοὶ ἐπιτηρηταὶ ἐλέγχουν τὴν διαγωγήν των.

Τὰ ἔξοδα τῆς διατηρήσεως τῶν ξενοδοχείων τοῦ Ράλφ Χίτζ εἶναι τεράστια. Δὲν ὑπάρχει κέντρον ἀγορῶν δι' ὅλα.

Τὰ ὑψηλότερα ἔξοδα προκαλοῦνται ἀπὸ τὰς ἐπιδιορθώσεις καὶ διαρρυθμίσεις. Μόνον τὰ ὑφάσματα καὶ τὰ βαμβάκια διὰ τὰ ἔπιπλα στοιχίζουν 300.000 δολλαρίων ἐτησίως.

Ἡ ἀντικατάστασις τῶν θραυομένων ὑαλικῶν καὶ ἐκ πορσελάνης στοιχίζουν 150000 δολλαρίων ἐνιαυσίως. Τὰ ἔξοδα διὰ τὴν συμπλήρωσιν τῶν ἀσημικῶν ἐκ 40000 δολλαρίων. Τὰ πλεῖστα τῶν χανομένων ἀντικειμένων κλέπτονται ἀπὸ κλέπτας ἀναμνηστικῶν ἢ ἐπαγγελματίας τοιούτους.

Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Νιοὺ Γιῶρκερ» κλέπτουν 31 κομμάτια ἀσημικὰ ἡμερησίως.

Εἰς ἕκαστον πελάτην ἐν τοσούτῳ προστίθεται διὰ κάλυψιν ζημιῶν τὸ ποσὸν τῶν 3, 7 σέντς.

Εἰδικὴ ἐπιτροπὴ κατηρτίσθη ὑπὸ τοῦ Χίτζ ὅπως μελετήσῃ τὸ ζήτημα τοῦ περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν.

Ὡς βλέπετε, ἡ ἅλυσις τῶν ξενοδοχείων Χίτζ εἶναι θαυμασίως ὠργανωμένη. Ὁ ἰδιοκτήτης των ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀνθρωπίνην αἰσθηματικότητα διὰ τὴν τυποποίησιν ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἀποκαλεῖ προσωπικὴν ἐπαφήν.

Προφανῶς ὑπάρχουν καὶ ἄτομα, ποὺ δὲν τοὺς ἀρέσει αὐτὴ ἡ διείσδυσις εἰς τὰ ἀτομικά των. Ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τῶν συγχρόνων μας πάσχουν ἀπὸ ἔλλειψιν εὐγενείας.

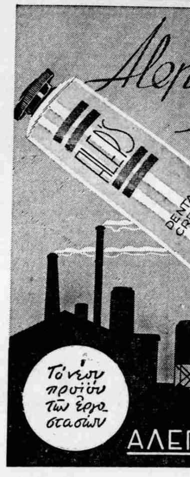

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
Ἐπιστημονικὴ καὶ ἀντισηπτική, μὲ ἐξαίρετον καθαριστικὴν ἰδιότητα καὶ εὐχάριστον γεῦσιν.
ΑΛΕΠΟΥΔΕΛΗ

Ἕνα τὴν ἡμέραν

Μία θλιβερὴ ἱστορία

Διήγημα τοῦ Πέτερ Μὰκ Μῆρλυ

Σὲ ἡλικίαν 43 χρονῶν, ἀφοῦ κατώρθωσα νὰ βάλω κατὰ μέρος μερικὲς λίρες, ἐπραγματοποίησα τὸ μεγαλείτερο ὄνειρο τῆς ζωῆς μου. Ἀγόρασα δηλαδὴ ἕνα κτηματάκι εἰς ἀπόστασιν μιᾶς ὥρας μὲ τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ Λονδῖνον καὶ μιὰ οἰκοδομικὴ ἑταιρεία μοῦ ἔκτισε ἕνα ἀπὸ τὰ καινούργια ἐκεῖνα σπιτάκια ποὺ εἶνε ἀρκετὰ κομψὰ ἀλλὰ ἔχουν τόσες ἐλλείψεις. Ἐν τούτοις δίνουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶνε κανεὶς ἰδιοκτήτης.

Τὰ καταφύγια αὐτὰ εἶνε πάντα τριγυρισμένα ἀπὸ ἕνα ὡραῖον κῆπον, λίγη πρασινάδα τέλος πάντων καὶ πολὺν ἥλιο. Καὶ στὰ 43 χρόνια ἔχει κανεὶς ἀνάγκη ἀπὸ ἀρκετὸν ἥλιο, πρὸ παντὸς ἂν ἔχῃ περάσει τὴ ζωή του στὰ σκοτεινὰ γραφεῖα τῆς Σκῶτλαν Γυάρδ, τῆς περιφήμου αὐτῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου.

Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς ἀκολούθησα αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα, γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν εἶχα ποτὲ τὴν παραμικρὴν κλίσιν καὶ ὅπου δὲν κατώρθωσα νὰ διακριθῶ. Ὅταν ἔφθασα στὸ ὅριον ἡλικίας γιὰ τὴν σύνταξιν ὑπέβαλα τὴν παραίτησί μου καὶ ἐγκατέλειψα τὴν θέσιν ἐκείνην ὅπου εἶχα ἐργασθῆ τόσα χρόνια, μένοντας ὅμως στὴν ἀφάνεια.

Στὸ σπίτι ὅπου ἔμενα τόσα χρόνια στὸ Λονδῖνο, στὴν Μπλάντογκ Στρήτ, κανεὶς δὲν μ' ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι, καὶ ἦταν εὐνόητον αὐτό. Ἤμουν ἄνθρωπος τῆς μυστικῆς ἀστυνομίας, κατὰ συνέπειαν κατάσκοπος γιὰ τὰ μάτια τοῦ κόσμου. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἔμεναν καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ καὶ οἱ πιὸ νοικοκυραῖοι δὲν βλέπουν ποτὲ μὲ καλὸ μάτι αὐτοὺς ποὺ ἐργάζονται στὴν Σκῶτλαν Γυάρδ. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰκοσαετίας ποὺ ἔμενα σ' αὐτὴν τὴν πολυκατοικία δὲν μπόρεσα νὰ πιάσω φιλία μὲ κανένα. Μιὰ μέρα ποὺ κοντοστάθηκα στὴν αὐλὴ γιὰ νὰ χαϊδέψω ἕνα παιδάκι, ἔτρεξε ἡ μητέρα του καὶ μοῦ τὸ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια, σάμπως ἐπρόκειτο νὰ τῆς τὸ φάω. Μιὰν ἄλλη φορὰ ἐφαρμάκωσαν τὸ σκυλί μου, ποὺ ἦταν ἡ μόνη συντροφιά μου. Τὸ μόνο ἐλάττωμα αὐτοῦ τοῦ σκυλιοῦ ἦταν ὅτι ἐγαύγιζε κάθε φορὰ ποὺ ἔμπαινα στὸ σπίτι. Γι' αὐτὸ ἕνα βράδυ τὸ βρῆκα ψόφιο ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα μου. Καὶ ὅμως δὲν ἦταν ἀστυνομικὸ σκυλί.

Ἐπέρασα λοιπὸν τὰ νειᾶτα μου, σχεδὸν ὅλη τὴ ζωή μου, σ' ἕνα περιβάλλον ἐχθρικό, χωρὶς κανένα συγγενῆ, μὲ λίγους φίλους ,κάποια γυναῖκα ποὺ τὴν γνώρισα στὸ σκοτάδι τοῦ Χίντιαλ Πάρκ ἢ στὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Πικαντίλλυ. Γιὰ ὅλ' αὐτὰ λοιπὸν εἶχα ἀνάγκη ἀπὸ λίγον ἥλιο.

★

Ἔκανα κάμποσες μέρες γιὰ νὰ βάλω σὲ τάξι τὸ σπιτάκι μου. Μιὰ γρηοῦλα, ποὺ ἔμενεν ἐκεῖ σιμά, ἐρχόταν κάθε μέρα γιὰ τὴν καθαριότητα. Τ' ἀπογεύματα τὰ περνοῦσα στὸν κῆπο, μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα, σκάβοντας, ποτίζοντας, κλαδεύοντας. Ἔτσι ἤμουν σχεδὸν εὐτυχισμένος.

Σὲ λίγην ἀπόστασιν ἀπ'τὸ σπιτάκι μου, ἦταν ἓν ἄλλο, πολὺ πιὸ κομψό: ἕνα ἐλβετικὸ σαλέ, μὲ πολλὰ λουλούδια στὰ καταπράσινα παράθυρα. Ἀπὸ τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἐρχόταν συχνὰ μιὰ γυναικεία φωνὴ ποὺ τραγουδοῦσε. Μιὰ φωνὴ λιγάκι κουρασμένη, ἀλλ' ἀρκετὰ χαριτωμένη. Ἄκουα μ' εὐχαρίστησι ἐκεῖνα τὰ τραγούδια ποὺ μοῦ θύμιζαν μιὰν ἐποχὴ μακρυνή, εὐτυχισμένη. Δὲν ξέρω ποιὰ ἦταν αὐτὴ ποὺ τραγοδοῦσε. Τὸ σπιτάκι ἦταν τριγυρισμένο μὲ ψηλὴ πρασινάδα,τὴν ὁποίαν δὲν μποροῦσε νὰ διαπεράσῃ τὸ βλέμμα. Στὸ παράθυρο ἔβλεπα κάποτε ἕναν ἄνδρα, ἀρκετὰ ἡλικιωμένον.

Ἐρώτησα τὴν γρηὰ ποὺ μὲ ὑπηρετοῦσε ποιὸς ἔμενε στὸ σαλέ.

— Εἶνε Ἰρλανδοί ἀπήντησε, κλείνοντας πονηρὰ τὸ μάτι. Πατέρας καὶ κόρη. Καλοὶ ἄνθρωποι, Εἶνε κάμποσος καιρὸς ποὺ μένουν ἐδῶ.

Ἐγὼ ἐκοκκίνισα καὶ δὲν ἐρώτησα ἄλλο τίποτε.

Ἐπὶ τέλους, μιὰ μέρα, εἶδα τὴν γυναῖκα ποὺ τραγουδοῦσε, στὰ κάγκελλα τοῦ κήπου της. Ἐχαιρέτησα διακριτικὰ καὶ αὐτὴ μοῦ ἀπήντησε μὲ ἕνα μετρημένο ἀλλὰ εὐγενέστατο χαμόγελο. Ἦταν τριάντα ὡς τριαντάπεντε ἐτῶν, μελαχροινή, ψηλή, καλοκαμωμένη. Μόνο ποὺ φαινόταν σὰν κουρασμένη. Στὸ πρόσωπό της ἦταν χυμένη μιὰ σκιὰ μελαγχολίας καὶ οἱ κινήσεις της ἀργές, κουρασμένες. Τὰ νειᾶτα της εἶχαν μαραθῆ σιγὰ-σιγά, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ. Μόνον ποὺ τραγουδοῦσε.

Ὅταν μοῦ προσέφερε τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ πάντα χαμογελοῦσε.

Ἐτίναξα τὴ στάχτη τῆς πίπας μου κ' ἐξηκολούθησα τὸν περίπατό μου, ἀργά, μὲ τὸ κεφάλι κάτω σκεφτικός.

★

Ἐμίλησα μὲ τὴν γειτόνισσά μου, κ' ἔμαθα πὼς λέγεται Μάντλεν. Ἔμαθα ἀκόμη ὅτι ὁ πατέρας της, ἔμπορος ἄλλοτε στὸ Ἐδιμβοῦργον, εἶχε τραβηχτῆ σ' αὐτὰ τὰ μέρη, μετὰ τὸν θάνατο τῆς γυναίκας του. Ἡ δεσποινὶς Μάντλεν μιλοῦσε ὡραῖα, εἶχε γλυκὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ μάτια της ἦταν ἀρκετὰ ὡραῖα. Γιὰ τὸν ἑαυτόν της δὲν εἶπε τίποτε. Μοῦ εἶπε μόνο:

— Βρίσκομαι ἐδῶ μὲ τὸν πατέρα μου ἀπὸ δέκα χρόνια.

Κ' ἐκύτταξε μακρυά, στὸν ὁρίζοντα.

Ἐφάνηκα εὐχαριστημένος ποὺ εἶχα τόσο καλοὺς γείτονες καὶ εἶπα ὅτι εἶμαι συνταξιοῦχος. Ἐπρόσθεσα ὅτι τὸ σπιτάκι μου εἶνε πολὺ ἄνετο, τὰ δωμάτια λίγα, ἀλλὰ πολὺ μεγάλα.

★

Ἡ ζωὴ σ' αὐτὲς τὶς κηπουπόλεις εἶνε πολὺ εὐχάριστη ἀπὸ τὸν Μάϊον ἕως τὸν Σεπτέμβριον. Ὅταν ὅμως ἔρχωνται τὰ πρῶτα σύννεφα καὶ ἀπὸ τοὺς κήπους χάνωνται τὰ λουλούδια, νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται σὲ μιὰ χώρα πολὺ μακρυνή, χαμένη. Τὸ βράδυ ξαπλώνεσαι σιμὰ στὸ τζάκι, ποὺ σὲ παίρνει ὁ ὕπνος καὶ κάποτε φοβᾶσαι ὅτι αὐτὲς οἱ φλόγες θ' ἁπλωθοῦν σ' ὅλο τὸ σπίτι. Ἀπὸ τὶς σκοτεινὲς γωνίες τῶν μεγάλων δωματίων ἔρχονται παράξενοι θόρυβοι, τέτοιοι ὥστε νομίζεις ὅτι δουλεύουνε ἀτέλειωτες στρατιὲς ἀπὸ σκόρους, καὶ σκέφτεσαι πὼς κάτι καταστρέφεται σιγὰ-σιγά.

Γι' αὐτὸ ἐδέχτηκα μὲ προθυμία τὴν πρόσκλησι τῶν γειτόνων μου καὶ κάθε βράδυ σχεδὸν περνοῦσα μιὰν ὥραν εὐχάριστη μαζί τους, γύρω στὸ τραπεζάκι τοῦ σαλονιοῦ.

Ὁ πατέρας μοῦ ἐξιστοροῦσε διάφορα ἐπεισόδια τῶν Ἰρλανδικῶν ἐπαναστάσεων, ἐνῷ ἡ κόρη του ἐκεντοῦσε καὶ σπανίως ἔλεγε κάτι τὸ ἀσήμαντο ἢ μὲ κυττοῦσε γλυκά, θλιβερά. Ὅταν μοῦ προσέφερε, μὲ χαριτωμένη κίνησι, τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ, πάντα χαμογελοῦσε.

Ἕνα βράδυ, ποὺ μὲ συνώδεψε ἕως τὴν καγκελλόπορτα τοῦ κήπου, μοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι πιὸ πολὺ ἀπὸ ἄλλοτε. Ἴσως μονάχα γιὰ νὰ μὲ χαιρετήσῃ, ὅπως πάντα, ἀλλὰ τὸ χέρι της ἦταν πολὺ θερμὸ καὶ ἔτρεμε.

Ἐμίλησα μὲ τὸν πατέρα καὶ τοῦ ζήτησα τὴν χεῖρα τῆς Μάντλεν. Αὐτὸς μ' ἐκύτταξε κάμποσην ὥρα καὶ δὲν ἀπάντησε. Γιατί; Δὲν ξέρει λοιπὸν πὼς ἡ κόρη του μὲ κυττάει κάθε βράδυ τόσο γλυκά; Γιατί δὲν μοῦ ἀπάντησε; Ὄχι, οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ Μάντλεν δὲν ξέρουν ὅτι τόσα χρόνια ἐργάσθηκα στὴ Σκῶτλαν Γυάρδ. Τότε λοιπὸν γιατὶ δὲν μοῦ ἀπάντησε;

Ἔμαθα τὴν θλιβερὴ ἱστορία ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Μάντλεν. Ἔμαθα ὅτι σιμὰ στὸ Δουβλῖνον βρίσκεται μιὰ φυλακή, ὅπου εἶνε κλεισμένος ἕνας ἄντρας, κάποιος Ἀρθοῦρος Μὰκ Σέλλιγκ, ὁ σύζυγος τῆς Μάντλεν. Καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ. Μετὰ ἑφτὰ χρόνια θὰ εἶνε ἐδῶ: Καὶ θἆναι τὸν Ἀπρίλη, ὅταν οἱ κῆποι γεμίζουνε λουλούδια καὶ ἀρχίζουν νὰ εὐωδιάζουν. Θυμᾶμαι τώρα ὅτι γιὰ τὸν Μὰκ Σέλλιγκ ἔγινε κάποτε πολὺς λόγος στὴ Σκῶτλαν Γυάρδ : ἕνας συνωμότης, ἕνας ἐπαναστάτης.

Ἦταν πολὺ κοντά μου ἡ Μάντλεν, ὅταν μοῦ ἀφηγήθηκε τὴν θλιβερὰν ἱστορία καὶ στὰ μάτια της περνοῦσαν σκιὲς ἀπέραντου πόνου. Ἀγαποῦσε λοιπὸν τόσο πολὺ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἦταν τόσο μακρυά ; Ἡ Μάντλεν μοῦ μίλησε ἀκόμη, κλαίγοντας, ἔπειτα ἀκούμπησε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο μου κ' ἔτσι ἐγεύτηκα τὰ δάκρυά της, ὠσφράνθηκα τὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν της. Κλαίγοντας πάντα, ἡ Μάντλεν σπαρταροῦσε στὴν ἀγκαλιά μου. Μετὰ ἐσήκωσε τὸ πρόσωπο κ' ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα της στὰ μάτια μου. Τὰ χείλη της, θερμά-θερμά, εἶχαν τὸ ἄρωμα τῶν γιασεμιῶν.

Ἡ σύντομη ἱστορία μου ἐτελείωσε. Αὔριο θὰ μὲ βροῦν ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ κρύο κρεββάτι καὶ θὰ ποῦνε: ὁ Μπράουν ἀπέθανε. Ἔτσι λοιπὸν αὔριον κάποιος θἀρθῆ νὰ βρῇ αὐτὸν τὸν φτωχὸν ἀνθρωπάκον γιὰ ἂν τοῦ φέρῃ, ἐπὶ τέλους, ἕνα μάτσο μυρωμένα λουλούδια.